

Libris

Respect pentru oameni și cărți

.RO Adaptare după
Ion Creangă

FATA BABEI ȘI FATA MOŞNEAGULUI

Adaptare text: **Elena Ionescu, Ana-Maria Cozma**

Corecțură: **Laura Ivona Dumitru**

Tehnoredactare: **Gheorghe Dumitru**

Ilustrații: **Costin Călimoceanu**

DTP: **Daniel Cozma**

Editura

ANDREAS print

Au fost odată un moșneag și o babă, și moșul avea o fată, iar baba avea și ea o fată. Fata moșneagului era frumoasă, harnică, ascultătoare și bună la inimă. Dumnezeu o înzestrase cu însușirile cele mai alese. Fata babei era slătă, leneșă, obraznică, alintată și rea la inimă. Cât era ziulica de mare, stătea cu ochii în oglindă, iară fata moșului nu mai prididea cu treburile: căra lemne din pădure, alerga cu sacu-n spate la moară, în sfârșit, în toate părțile după treabă. Și cu toate astea, fata cea slătă și baba, tot nemulțumite erau și nu știau cum să facă s-o alunge din casa lor.

Când se duceau amândouă fetele în sat la şezătoare, fata moşneagului torcea, nu se încurca, umplea câte un ciur de fuse, în vreme ce fetei babei îi mergea gura ca o moară stricată și abia îndruga și ea un fus. D-apoi, când se întorceau noaptea acasă, vicleana sărea prima pârleazul, cerând să țină ea ciurul până sărea și fata moșului, dar n-o mai aştepta, ci alerga în casă, arătându-le părinților câte fuse a tors. În zadar încerca fata moșului să spună că altul este adevarul, căci baba și fata ei săreau cu gura și o ocărau, până rămânea cum au zis ele.

Și când venea moșul de pe unde era dus, baba începea să-i îndruge că fata lui e o obraznică și n-o ascultă, că-i leneșă și rea de gură, și câte altele... Si că nu-i chip s-o mai știe în casă, că ar putea-o nărăvi și pe fata ei... Într-o zi, sătul de gura babei, moșul o chemă pe fata lui și-i zise:

– Draga tatei, iaca ce-mi spune maică-ta despre tine, că n-o ascultă, că ești rea și ar fi bine să pleci în lume, să-ți cauți o slujbă, ca să nu mai fie atâtă gâlceavă în casa asta din pricina ta.

Și biata fată, care, de când rămăsese orfană de mamă, nu mai avusese parte de milă părintească, neștiind încotro s-o apuce, sărută mâna tatălui său și, cu lacrimi în ochi, plecă încotro văzu.

Și, cum mergea ea aşa, necăjită, dădu peste o căteluşă, bolnavă și slabă, de puteai să-i numeri coastele. Căteluşa o rugă pe fată s-o îngrijească, și poate vreodată și ea o să-i vină în ajutor. Iar fata, bună la suflet cum era, făcu întocmai cum o rugase căteluşa.